

Հովհաննես Թուխանյան

Գիքորը

1

Գյուղացի Համբոյի տունը կոհիվ էր ընկել:

Համբոն ուզում էր իր տասներկու տարեկան Գիքորին տանի քաղաք մի գործի տա, որ մարդ դառնա, աշխատանք անի: Կինը չէր համաձայնում:

- Չեմ ուզում, իմ քորփա երեխին էն անհրավ աշխարքը մի գցիլ, չեմ ուզում,- լալիս էր կինը:

Բայց Համբոն չլսեց:

Մի խաղաղ առավոտ էր . մի տխուր առավոտ: Տանըցիք ու հարևանները եկան մինչև գյուղի ծերը, Գիքորի թշերը պաշեցին ու ճամփա դրին:

Քույրը՝ Չանին, լաց էր լինում, իսկ փոքրիկ Գալոն մոր գրկից ձայն էր տալի .
«Գիքո՛ւլ, էդ ո՞ւլ ես գնում, հե՛ր Գիքո՛ւլ»:

Գիքորը շուտ-շուտ ետ էր նայում: Տեսնում էր դեռ գյուղի ծերին կանգնած են նրանք, ու մայրը գոգնոցով սրբում է աչքերը: Դարձյալ հոր կողքով վագում կամ առաջն էր ընկնում: Մին էլ ետ նայեց . գյուղը ծածկվել էր բլուրի ետև:

Այնուհետև Գիքորը ետ էր ընկնում:

- Արի հա՛, Գիքոր ջան, արի հա՛, հասանք հա՛,- որդուն կանչելով գնում էր
Համբոն, շալակին մի խուրջին, մեջը մի քանի հաց ու պանիր ու մի երկու դաստա
թութուն:

Իրիկնապահին, երբ անց էին կենում սարերը, մի անգամ էլ երևաց գյուղը հեռո՛ւ
մշուշում:

- Ա՛յ, ապի, մեր տունն էն ա հա՛,- ցույց տվավ Գիքորը մատը մեկնելով դեպի
գյուղը, թեև տունը իսկի չէր երևում, ու անցան:

Առաջին իրիկունը դոնախ ընկան մի գյուղում: Տանտերը Համբոյի հին ծանոթն էր:

Գեղին սանովարը թշուս էր տախտի ծերին: Մի ջահել աղջիկ
շորիսկշորիսկացնելով բաժակները լվանում ու թեյ էր շինում: Նա մի կարմիր
սիրուն շոր ուներ հագին: Գիքորն էնտեղ մտքունը դրեց, որ երբ քաղաքում փող
աշխատի, իրենց Ջաննի համար մի էն տեսակ շոր դարկի:

Իրիկնահացից ետը տանտերն ու Համբոն թինկը տված, շիբուխ քաշելով գրուց
էին անում: Խոսեցին Գիքորի մասին: Տանտերը գովեց Համբոյին, որ չարչարվում
էր որդուն մարդ շինի: Հետո սկսեցին խոսել կովի վրա, հացի թանգության վրա,
բայց Գիքորը շատ էր հոգնած, քունը տարավ:

Մյուս օրը քաղաք մտան: Գնացին ծերունի թավաչու մոտ: Առավոտը բազարն
իջան:

- Բիճա, էդ երեխին ծառա ես տալո՞ւ,- խանութի ներսից հարցրեց մի
վաճառական:

- Հրամանք ես,- ասավ Համբոն ու Գիքորին էն կողմը հրեց:

- Բեր ինձ տուր, ես կբռնեմ,- առաջարկեց վաճառականը:

Նրան ասում էին բազազ Արտեմ:

Համբոն քաղաքում Գիքորին ծառա տվավ բազազ Արտեմի տանը: Պայմանն էն էր, որ Գիքորը պետք է տունը մաքրեր, ամանները լվանար, ոտնամանները սրբեր, դուքանը բաժին տաներ ու էս տեսակ մանր ծառայություններ, մինչև մի տարի:

Մի տարուց ետը բազազը նրան պետք է տաներ դուքան, շիներ դուքանի «աշկերտ», ու էսպես Գիքորը պետք է բարձրանար:

- Հինգ տարի դեռ փող չեմ տալ,- ասավ բազազը պայմանը կապելիս:- Թե դրուստը կուզես, դեռ դու պետք է տաս, որ քու որդին բան է սովորելու: Ախար իսկի բան չգիտի . . .

- Որտեղից գիտենա, խազեին ջան,- պատասխանեց Համբոն,- որ գիտենար, էլ ո՞ր կբերեի, ես էլ բերել եմ, որ բան սովորի . . .

- Կսովորի, ամեն բան կսովորի: Էնպես սովորի ո՞ր . . . Ձեր կողմերից էն Նիկոլն ինչ է, որ իրեն համար դուքան ունի բաց արած, նա էլ ինձ մոտ է մարդ դառել: Ամա վերջում մի ջուխտ չայի գդալ ու մի քանի բան գողացավ . . .

- Չէ՛, խազեին ջան, սա գողանալ չի: Որ էդպես բան անի, կգամ կոնիցը կբռնեմ, էն Քուռը կզցեմ:

- Հա՛, որ ձեռը հալալ է՛ մարդ կդառնա:

- Իմ դարդն էլ էն ա, աղա ջան, որ մարդ դառնա . լեզու սովորի, գրիլ-կարդալ սովորի, նստիլ-վերկենալ սովորի, մարդ ճանաչի, որ աշխարքումն ինձ նման խեղճ ու գուրկ չմնա . . . Ինքն էլ աչքաբաց երեխա ա, մեր գեղական շկոլումն էլ գրաճանանչ ա էլել, գրի սեն ու սիպտակը ջոկում ա: Ամա աղաչանքս էն ա, որ լավ մտիկ անեք, դարիք երեխա ա, քորփա ա . . .

Բազազը Համբոյին միամտացրեց ու դուրս գնաց՝ բարձր ձենով հրամայելով՝ «Չայ բերեք, հաց բերեք սրանց համար . . .»:

Հեր ու որդի նստած էին բազազ Արտեմի խոհանոցում:

- Դե, հիմի դու գիտես, Գիքոր ջան, տեսնեմ՝ ինչ տեսակ տղա ես դուրս գալի . . .
Հենց պետք է անես, որ . . . ես ի՞նչ գիտեմ . . . ո՛վ տեր աստոծ . . . - մոնչաց
Համբոն ու շիբուխը լցրեց:

Այնինչ Գիքորը չորս կողմն էր դիտում:

- Ապի, սրանք բուխարի չունե՞ն:

- Չէ՛, սրանցը փեչն ա, ա՛յ էն ա փեչը . . .

- Կալ էլ չունե՞ն:

- Սրանք քաղաքացի են, գեղացի հո չեն, որ կալ կալսեն: - Բա ո՞րտեղից են հաց
ուտում:

- Փողով առնում են ուտում: Հացն էլ են փողով առնում, եղն էլ, կաթն էլ, մածոնն
էլ, փեան էլ, ջուրն էլ . . .

- Վա՛ . . .

- Բա՛, սրան Թիֆլիս կասեն: Դու հալա դոչաղ կաց, դեռ շատ բան կիմանաս:

- Ապի, սրանք ժամ ունե՞ն . . .

- Ունեն, բա՛ս, սրանք էլ մեզ նման հայ քրիստոնյա են: Մտիկ արա, հա՛,
ձեռնաքաշություն չանես: Կարելի ա քեզ փորձելու համար փող վեր կզցեն,
մոտենաս ոչ: Թե վերցնես էլ, տար ասա՝ «խանո՛ւմ, էս ի՞նչ փող ա, էստեղ վեր
ընկած էր . աղա՛, էս բանն էստեղ գտա», թե չէ . . .

- Էստեղ էլ պրիստավ կա՞ որ . . .

- Կա, բա՞ս . . . Վախտ ու անվախտ դես-դեն չընկնես, ձեռդ ընկած փողը քոռ ու
փուչ չանես, հազար ու մի պակասություն ունենք: Քեզ էլ լավ պահի, գիշերները
բաց չըլես, մրսես ոչ . . . Մի-մին եկողի հետ գիր դարկի . . . - մերթ-մերթ շիբուխը

բերանից հանելով որդուն խրատում էր Համբոն: Այնինչ Գիքորը ննջում էր:

- Հացի կտորտանքն ու քարթուն կտան, կերակուրի թերմացքը կտան, շատ անգամ էլ իրենք կուտեն, քեզ տալ չեն, բան չկա, ծառայի կարգն է դա . . . Օրեր են, կնթնեն, անց կկենան . . .

Շարունակում էր հերն իր խրատը, բայց Գիքորը հորը թինկը տված քնել էր արդեն:

Էն երկու օրը նա էնքան բան էր տեսել, էս ու էն կողմը նայել, որ հոգնել էր բոլորովին:

Մրգով լիքը խանութները, դեզերի նման դարսած գույնզգույն չթերը, տեսակ-տեսակ խաղալիքները, ուսումնարան գնացող կամ դարձող երեխաների խմբերը, իրար ետևից սլացող կառքերը, ուղտերի շարքերը, կանանչի բարձած ավանակները, թաբախները գլխներին կինտոները . . . Էս ամենի գոռոցն ու գնզոցը, աղմուկն ու աղաղակը իրար խառնված դժվժում էր նրա գլխում: Եվ նա հոգնել էր ու հորը թինկը տված քնել:

Էս ժամանակ բազազն ու իր կինը վիճում էին ներսը: Կինը տրտնջում էր, որ ծառան խամ էր, նոր սարիցն եկած, վայրենի, իսկ մարդն ուրախ էր, որ մի քանի տարով անվարձ ծառա էր գտել:

– Կտվորի, հո էդպես չի մնալ,– ասում էր նա կնոջը:

– Կտվորի, որդի, սիրտդ շուտ մի՛ բերի,– խնդրում էր բազազի պատավ մայրը:

Բայց տիկին Նատոն չէր համոզվում: Նա արտասավելով անիծում էր իր բախտը:

4

Գիքորը մենակ նստած էր բազազ Արտենի խոհանոցում: Նա արդեն ծառայության մեջ էր:

Խագեհնի հին գլխարկը մինչև ականջները կոխած գլուխը, հին ոտնամանները ոտներին, մի մավի բլուզ էլ հագին, էսպես ոտից գլուխ փոխված, նա նստած էր խոհանոցում ու միտք էր անում, թե ընչի եկավ իրենց գյուղից, որտեղ է ընկել, հիմի ինչ պետք է անի . . .

Էս ժամանակ ներս մտավ տիկին Նատոն:

Գիքորը տեղը նստած էր:

Տիկինը մի բան ասավ: Գիքորը լավ չլսեց, թե չհասկացավ:

– Քե՞զ չեմ ասում, տո արջի քոթոթ:

Գիքորը շփոթվեց, քրտնեց . մին ուզեց հարցնի, թե ինչ է ասում, մին էլ սիրտ չարավ: Աղջիկ պարոնը բարկացած դուրս գնաց:

– Ը՛հ, հողեմ ձեր գլուխը, որ վայրենի եք ու գալիս եք մարդի գլխի խաթա դառնում . . . Ես բան եմ ասում, սա տեղիցն էլ ժամ չի գալի, ձե՛ն էլ չի հանում . . .

– Վերջացավ,– անցավ Գիքորի մտքովը: –Բայց ի՞նչ շուտ վերջացավ . . . ի՞նչ վատ վերջացավ . . . Հիմի ես ի՞նչ անեմ . . . հերս էլ գնաց . . .

Եվ ամեն բան նա վերջացած էր համարում, երբ իրեն-իրեն խոսելով ներս մտավ սև շորերով բարի պառավը, բազազի մերը: – Որ աղջիկ պարոնը ներս է գալի, տեղիցը ընչի՞ չես կանգնում, որդի,– խրատում էր նա Գիքորին, – որ բան եմ հարցնում, ձե՛ն հանի . . . ո՞նց կըլի էդպես . . .

Պատավին դեղի էին ասում:

Դեղին սովորեցնում էր Գիքորին, թե ինչ պետք է անի, ինչպես սամովարը գցի, ոտնամանները սրբի, շոտկը բռնի, ամանները լվանա . . .

Բացի պառավ դեղին, ամենքը նեղացնում էին նրան:

Բագագի «դուքանի, աշկերտներն» էլ շարունակ ծաղրում էին նրան, «քիքի» էին կանչում, քիթը քաշում, գլխին խփում, գլխարկը կոխում ականջները:

Բայց էս բոլորը տանելի բաներ էին:

Անտանելին էն էր, որ նա չէր կարողանում քաղցին դիմանա: Իրենց տանը, երբ սովում էր, գնում էր տաշտիցը հաց էր առնում, կճուճիցը պանիր էր հանում, ուտելով գնում խաղալու կամ թե՛ չէ՛ փեշն էր դնում, գնում հանդը: Երբ ուզում էր՝ մի ծառի տակի կամ աղբրի վրա նստում էր ուտում:

Հիմի էստեղ ուրիշ տեսակ էր: Ինչքան էլ սոված լիներ պետք է սպասեր մինչև ճաշի ժամանակը գար, էն էլ ամենքն ուտեին, ետո ինքը: Էդ անիծած ժամանակն էլ էնքան ուշ էր գալի, որ խեղճի սիրտը քամ էր ընկնում, թրթռում:

Մին, երկու, տասը համբերելուց ետը նա սկսեց չորս կողմն աչք ածել խոհանոցում, թե արդյոք մի բան չի գտնիլ ուտելու, որ սիրտը կանգնեցնի, մինչև ճաշի ժամանակը գա:

Սկզբում ինչ գտնում էր՝ չոր հացի փշրանք, կրծած ոսկոր թե ուրիշ բան, զցում էր բերանը: Մի քիչ ետո մտածեց խոհանոցի պահարանները որոնել: Ապա թե սովորեց կերակուրի պղնձից կիսեփ մսի կտոր դուրս քաշել . . .

Բայց եթե նկատեի՞ն . . .

Ինչ վատ բան դուրս կգա՞ր . . .

Եթե նկատեի՞ն . . .

Հապա ի՞նչ անես . . .

Թողնե՞ս, փախչե՞ս . . .

Եվ Գիքորն սկսեց մտածել փախչելու մասին: Բայց ո՞նց փախչես, ո՞ր կողմը փախչես, մենա՛կ, ճամփա չգիտես, մարդ չես ճանաչում . . . իսկ հերը . . .

Էնքան շարշարվեց, խոսեց, խրատեց՝ «Օրեր են, որդի, կնթնեն, անց կկենան . . .»:

Եվ ահա Գիքորի գլխում հնչում է հոր խանձված ձենը՝ «Օրեր են, կնթնեն, անց կկենա՛ն . . . անց կկենա՛ն . . .»:

5

Չանգը տվին:

Գիքորը վեր թռավ: Ասել էին, թե երբ զանգը տալիս են, գնա տեսնի՝ ով է, ինչ է ուզում: Նա դուրս եկավ, պատշգամբից նայեց, տեսավ մի պարոն ու մի քանի տիկին դռան առաջը կանգնած:

– Էդ ո՞վ եք, հե՛յ, – ձայն տվավ վերևից:

Ներքևից վերև նայեցին:

Տիկիները ծիծաղեցին, իսկ պարոնը ակնոցներն ուղղելով, հարցրեց.

– Աղջիկ պարոնը տա՞նն է:

– Ի՞նչ եք անում, – հարցրեց Գիքորը:

Ներքև ծիծաղն ավելի սաստկացավ:

– Քեզ հարցնում են՝ տա՞նն է, թե չէ: Բարկացավ պարոնը:

– Բան ունե՞ք:

Էս աղմուկի վրա տիկիներ դուրս եկավ:

– Քրքրվես դու, գնա դուռը բաց արա, շո՛ւտ, – ճշաց ու սկսեց անիծել Գիքորին և իր ամուսնուն: Բայց շուտով հյուրերն երևացին, և նա ժպտալով դիմավորեց:

– Ա՛, բարև, բարև . . . Էս ո՞ր խաչիցն էր, ի՞նչպես է, որ մտաբերեցիք . . .

– Էս ո՞րտեղից եք գտել,– ոտից գլուխը Գիքորին չափելով, հարցրեց պարոնը, իսկ տիկիհները շարունակ ծիծաղում էին:

– Ի՞նչ եք նախանձում, կուզեք ձեզ տանք,– կատակի տվավ տիկիհն, ու հյուրերը խնդալով ներս մտան: Գիքորին շտապով մի տեղ ուղարկեց ու նրանց ետևից իսկույն ներս մտավ և տիկիհ Նատոն:

Իրար առողջություն հարցնելուց ետը հյուրերն սկսեցին պատմել իրենց ներս մտնելու պատմությունը, և դուրս եկավ մի ահագին պատմություն:

– Օ՛ֆ, սիրտս մաշել է,– գանգատվում էր տիկիհ Նատոն,– թե իմանաք՝ ինչ եմ քաշում ես դրա ձեռիցը . . . Ասում եմ՝ դուրս անենք կորչի, բայց դե Արտեմի բնավորությունը գիտեք, էլի, ասում է՝ մեղք է, գեղացի երեխա է, թող կենա, մի կտոր հաց է, ուտի, կտվորի . . . Ախր էլ ե՞րբ . . . սիրտս մաշեց . . .

– Օ՛հ, օ՛հ, օ՛հ, էդ ծառաների բանն էլ մի՛ ասի,– էս ու էն կողմից սկսեցին բողոքել տիկիհ հյուրերը:

Մի կես ժամ խոսեցին դեսից-դենից, ծառաներից, քաղաքի նորություններից: Հենց էդ խոսակցության ժամանակ ներս մտավ քրտնած Գիքորը:

– Աղջիկ պարոն, միրգը բերի:

– Հա, լավ, գնա՛,– հրամայեց տիկիհը կարմրելով, իսկ հյուրերն սկսեցին ծիծաղել:

– Աղջիկ պարոն, խազեինն ասում էր՝ բալը թանգ ա, հարկավոր չի . . .

Էս խոսքերի վրա հյուրերից ոմանք պոռթկացին, ու թաշկինակով բերաններին հուպ տվին, ոմանք էլ տանտիկնոջ խայտառակությունը ծածկելու համար վկայեցին, թե իրավ բալը շատ թանգ է, էս ժամանակին ով է բալն առնում: Ապա սկսեցին հանդիմանել, թե ի՞նչ հարկավոր է միրգը, հո ուտելու համար չեն եկել, ի՞նչ են նեղություն քաշում . . .

Տանտիկինը, մինչև ականջակոթերը կարմրած, աշխատում էր մի կերպ եղածն ուղղի:

– Ով գիտի ինչ է ասել, չի հասկացել էս հիմարը:

– Ով սուտ ասի՝ գետինը մտնի,– երդվեց Գիքորը, ու ամեն բան լրացավ:

6

Հյուրերին ճամփու դնելուց ետը տիկին Նատոն բարկացած, բարձր-բարձր խոսելով վեր էր քաղում մրգի սեղանը: Նա հայիոյում էր Գիքորին, մեկ-մեկ թվում էր, թե ինչեր է անում նա, անհծում էր իր բախտը, իր ամուսնուն:

– Քա՛, խամ է, որդի, կտվորի, որդի . . . ինչի ես սիրտդ շուտ բերում . . . Ախ աստո՛ծ, ի՞նչի չես հոգես առնում,– հառաչում էր պատավ դեղին:

– Երանի մի իմանամ՝ մարդու սրտի էս նեղացած ժամանակը դու ինչ ես խոսում . . . Խամ է, դե գնացեք դուք շինեցեք, ես հո ձեր գերին չեմ,– ձենն ավելի բարձրացնելով պատասխանեց պատավի հարսը ու շարունակեց իր տրտունջն ու անեծքը, մինչև ամուսինը տուն գար:

Ամուսնու ոտնաձայնը որ լսեց՝ սկսեց արտասավել, ավելի բարձր խոսել ու ամանները իրար գլխով տալ:

– Ասում եմ՝ դուրս արա կորչի, ես ծառայի բանն էլ կանեմ, թե խնայում ես՝ փող տաս, կարգին ծառա բռնես . . . Լավ է մարդ ծառայի տեղ էլ քաշ գա, քան թե ամեն օր էսենց սիրտը շուտ բերի . . . Իմ թշնամին հո չե՞ս . . .

– Ի՞նչ է պատահել,– հարցրեց բազազը՝ տան մեջտեղը կանգնելով:

– Ի՞նչ պետք է պատահի . . . Էս էր մնացել, որ խալխի մոտ էլ մարդ գետինը մտնի, էս էլ արիր . . . Էլ ի՞նչ պատահի,– վրա թռավ տիկինը ու պատմեց բալի պատմությունը:

– Վա՛հ,– բացականչեց բազազը:

– Ա՛խ աստո՛ժ,– հառաչում էր բարի պատավր՝ դեսուդեն ընկնելով:

Բազազը Գիքորին ձեն տվեց:

Թմփթնփացնելով Գիքորը ներս ընկավ:

– Մոտիկ արի,– կանչեց բազազը:

Գիքորը վախեց նրա գույնից, մնաց տեղը կանգնած:

– Քեզ ասում եմ՝ մոտիկ արի . . .

Գիքորն էս անգամ շարժվեց, բայց դարձյալ մնաց տեղը կանգնած:

– Տո՛, արջի քոթոթ, ես քեզ ասում եմ՝ աղջիկ պարոնին ասա, դու գալիս ես ղոնախներին ասում, թե բալը թանգ է՞ր . . .

– Ես... ես... աղջիկ պարոնին...– ուզում էր արդարանա Գիքորը, բայց խոսքը բերանում՝ ապտակը հասավ, աչքերը կայծակին տվին, գլուխը դիպավ կողքի պատովն ու վեր ընկավ: Հենց ընկած տեղն սկսեց բազազը ոտքել, անդադար կրկնելով. «Բալը թանգ էր, հը՞... բալը թանգ էր, հը՞ . . .»:

Պատավ դեղին դողդողալով մեջ ընկավ, աշխատում էր ետ քաշի կատաղած որդուն, աղջիկ պարոնն էլ եկավ, երեխաներն էլ սկսեցին ճչալ, բազազը ետ կանգնեց հևալով ու կրկնելով . «Բալը թանգ էր, հը՞», աչքերը միշտ չռած անկյունում կծկված Գիքորի վրա, որ դողալով ու ցավագին մրմնջում էր .

– Վա՛յ, նանի ջան, վա՛յ . . . վա՛յ, նանի ջան, վա՛յ . . .

7

Տեսան տանը չի կարողանում ծառայի՝ խանութ տարան Գիքորին: Էնտեղ ապրանք պետք է տային մուշտարիների հետ տանելու, չի՞թ պետք է ծալեր, խանութը սրբեր, իսկ պարապ ժամանակը մուշտարի կանչեր:

Եվ ահա Գիքորը հաց է տանում խանութը: Կերակրամանը ձեռքին, մաշված ու տժգույն, մեծ-մեծ ոտնամանները քաշ տալով անց է կենում կամուրջով: Նայեց ներքև: Քարվանսարաների բարձր պատերին զարկելով ծառու էր լինում Քուռը, ոլորվում, պտտվում ու ճնշվելով խեղդվում, խուլ թշուրմ կամուրջի տակին:

Ափից մոտիկ պտտում էր մի կանաչ նավակ: Երկու հոգի կային նրա մեջ. մինը ուռկան էր ձգում, մյուսը նավն էր կառավարում:

– Ա՛յ հիմի կհանի,– ասավ Գիքորն ու կանգնած նայում էր ձկնորսներին: Ուռկանը դատարկ դուրս եկավ:

– Էս մինն իմ բախտիցը,– ասավ Գիքորն ուռկանը ձգելիս: Գիքորի բախտը դատարկ դուրս եկավ:

– Էս մինն էլ մեր Չաննի բախտիցը:

Էս էլ դատարկ դուրս եկավ: – Էս մինն էլ Գալոյի բախտիցը:

Գալոն էլ էր անբախտ:

– Էս մինն էլ բաս . . .

Բայց էդ ժամանակ մոտիկ քարվանսարի դռանը աղմուկ բարձրացավ: Մի պարսիկ կապիկ էր պար ածում երգելով.

Ա՛յ արի, արի, մեյմուն,
Ճիպոտըդ սարի, մեյմուն,
Պառավի պես կուզի-կուզ,
Չահելի պես պարի, մեյմուն:

Ժողովուրդը հավաքվել էր գլխին ու վագում էին չորս կողմից: Գիքորն էլ վագեց: Աշխատեց կանգնած ժողովրդի արանքը մտնի, առաջ անցնի, չկարողացավ: Վիզը ձգեց, պճեղների վրա կանգնեց ու ճգնում էր անպատճառ տեսնի, թե ինչ է կատարվում մեջտեղը:

– Ի՞նչ ես ներս խցկվում, տո լածիրակ, գնա քու բանին,– ասավ մի կինտո ու զարկեց գլխին:

Գիքորը հանկարծ սթափվեց ու վագեց դեպի խանութը:

8

Իրիկունը Գիքորը կուչ էր եկել խոհանոցում: Դեռ արտասուքը չէր ցամաքել նրա երեսին, դեռ այրվում էին խազեինի ապտակների տեղերը, դեռ նոր էր լոել աղջիկ պարոնի ձեռքը– շվշվացնելով ներս մտավ Վասոն, բազազի աշկերտը: Գիքորին նկատելով նա իսկույն կանգ առավ ու, մասխարա դեմքին լրջություն տալով, սպառնալի հարցրեց.

– Կլուբումն ուշացա՞ր, տո արջի քոթոթ, թե՞ գուբերնատի մոտ վոագ գործ ունեիր . . .

Գիքորը գլուխը չէր բարձրացնում:

– Ասա մի տեսնեմ, է, տո՞ . . .

Գիքորը լուռ էր:

– Չե՞ս իմանում, տո՞, որտե՞ղ էիր, է՛, որ էսօր ինձ քաղցած սպանեցիր, որ մեռնեի՝ հետո՞ . . .

Էսպես խոսելով կամաց–կամաց մոտեցավ, մի քիչ կանգնեց ու հանկարծ զարկեց Գիքորի գլխին: Գիքորը երկու ձեռքով գլուխը պաշտպանեց ու սեղմվեց պատին: Վասոն պատրաստվում էր մի ուրիշ ձևի հարված էլ հասցնելու, բայց դուրսը բարձրացավ խազեինի ձայնը: Գալիս էր:

– Աբա տես հիմի քեզ ի՞նչ է անում,– սպառնաց Վասոն:

«Հիմի ինձ կսպանեն»,– անցավ Գիքորի մտքովը, ու խեղճի հոգին տապ արավ:

Խազեինը արդեն բավականին ծեծել էր խանութում, այժմ միայն հրամայեց հաց չտան, որ իմանա, թե ինչ բան է քաղցածությունը:

Վտանգն անցավ:

Գիքորը հանգստացավ, թեև լսում էր աղջիկ պարոնի ձայնը, որ ճշում էր. «Ախր ընչի՞ ես պահում, դուրս արա կորչի, էլի, դուրս արա կորչի՛ . . . »:

9

Գիքորը կծկվեց վերնակի մեջ, գլուխը կոխեց տակը, տապ արավ:

«Լուսնյակ գիշեր, բոլորովին քուն չունեմ,

Ինձ տեսնողը կարծում է, թե տուն չունեմ, վա՛յ, տուն չունե՛մ . . . » իր երգը երգելով Վաստն հաց էր ուտում: Գիքորը վերնակի տակից երբեմն գգույշ ծիկրակում, թաքուն նայում էր նրան, կրկին աչքերը ծածկում: Նա էն օրը հաց չէր դրել բերանը, ծեծվել ու լաց էր եղել, այժմ էլ քաղցած պառկեց, ու քունը չէր տանում:

– Հը՞, ո՞նց ա, սոված քունդ չի՞ տանում, հա՛, էդպե՛ս . . . – նկատեց չարաճճի Վաստն ու մի կտոր հաց ու պանիր տվավ Գիքորին, – Դե, առ, տեղի տակին թաքուն կեր, խազեհնր չիմանա:

Գիքորը հափշտակեց հաց ու պանիրը, գլուխը կոխեց տեղի տակը, թաքուն ուտում էր ու մտածում: Մտածում էր իրենց տան վրա, էն օրերի վրա, երբ ազատ խաղում էր հանդերում ու լիասիրտ հաց ուտում, մտածում էր էն երեկոների վրա, երբ հերն ու մերը կռվում էին իրեն քաղաք բերելու համար . . . մերը լաց էր լինում, չէր ուզում . . .

– Ա՛խ, նանի ջան, ի՛նչ լավ էր սիրտդ իմացել,– հառաչում էր Գիքորը տեղի տակին ու հաց ու պանիրն ուտում՝ ականջը սրած, թե խազեհնր հո չի գալի:

Իսկ առավոտը կանգնած էր խանութի դռանը:

10

Խանութի դռանը կանգնած ձեն էր տալի Գիքորը, մուշտարի էր կանչում ու բարձր ձենով գովում իրենց ապրանքը:

– Կանչի, է՛, տ՛ո . ի՛նչ ես մնշվել, մնացել կանգնած: Բերանումդ հո ջուր չկա՞:

Է՛ստի համեցե՛ք, է՛ստի համեցե՛ք . . . կանչում էր Գիքորը:

Ներսը ծիծաղից թուլանում էին:

Նրան սովրեցրել էին, որ մուշտարի քաշի դեպի իրենց խանութը: Եվ նա հաճախ բռնում էր էս կամ էն անցորդի փեշից, կոպիտ ու համառ սկսում էր քաշել դեպի խանութը ու բաց չէր թողնում, մինչև որ մարդը դուրս էր գալի համբերությունից: Գալիս էր դարձյալ իր տեղը կանգնում ու կանչում:

Անառվա տոթ օրերին, խանութի դռանը երկար կանգնելուց հոգնած, նա երբեմն նստած քնում էր խանութի առաջին դարսած չթերի վրա:

Էդ ժամանակ չարածճի ընկերները կամ հարևանները բռնոթի էին բռնում նրա քթի տակը:

Նա փռշտալով վեր էր թռչում:

Շոգից թնրած վաճառականները գվարճանում էին: Իսկ խազեհները կուշտ ծիծաղելուց հետո ձայն էր տալի .

– Քնում ե՞ս, տո, արջի քոթոթ, կանչի, է՛ . . .

– Է՛ստի համեցե՛ք, է՛ստի համեցե՛ք,– ձեն էր տալի Գիքորը:

11

Մի օր էլ Գիքորը երբ մուշտարի էր կանչում, դիմացից երկու գյուղացի դուրս եկան: Նա վազեց, փաթաթվեց գյուղացիներին: – Ա՛յ տղա, իսկի ճանաչեցի ոչ, էս ի՛նչ բան էր,– զարմացած բացականչեց գյուղացիներից մինը ու դարձավ ընկերին.

– Բաղո, դու կճանաչե՞իր . . .

– Ես աչքերիցը կճանաչեի,– պարծեցավ ընկերը:

Ճշմարիտ որ Գիքորը շատ էր փոխվել, շատ էր մաշվել: Ինքն էլ էր փոխվել, շորերն էլ: Դժար էր ճանաչելը:

– Ա՛յ տղա, էս կարգին մարդ ա դառել . . . հալա սրա շորերին, սրա շնորհքին . . . – հիանում էին գյուղացիները:

– Համբոյի հողը մեր գլխին, տես, նա իր տղին ո՛րտեղ հասցրեց, մեր տղերքը էնտեղ խոզ են արածացնում . . .

Այնինչ Գիքորը իրար ետևից հարցնում էր.

– Իմ մերը ո՞նց ա . . . մեր երեխեքը ո՞նց են . . . իմ հերն ընչի՞ չեկավ . . . մեր կովը ծնել ա, թե՛ չէ . . . մեր գեղումն ո՞վ ա մեռել . . .

– Ամենն էլ լավ են, շատ բարով կանեն,– պատասխանեցին գյուղացիք:– Էն ա Սուքնանց Ղուկասը մեռավ, մին էլ Պուճուրանց պառավը, մնացածը լավ են:

– Բա իմ հերն ընչի՞ չի գալի:

– Քու հերը լավ ուզում ա, ամա ո՞նց գա: Ինքը մենակ մի մարդ ա, սաղ տան ջափեն վրեն . . .

– Բա բան չեն դարգե՞լ . . .

– Ինչ ունեն, որ ինչ դարգեն, դու ձեր տան բանը գիտես ո՞չ: Էս տարի էլ հացը բարակ էր, խեղճ հերդ գոռով ծերը ծերին ա հասցնում: Նրանից ի՞նչ ես ուզում: Թե ունիս, դու դարգի . հրեն խարջ են ուզում– ձեռին գոռ չունի:

– Հո մեր տանիցը օքմի չի՞ հիվանդացել:

– Չէ՛, Էն ա ձեր Ծաղիկ կովը Միրզանց գոմի փլեկովը ներքև ընկավ, սասկեց:

– Ծաղիկը սատկե՞ց . . .

– Խեղճ մերդ էնքան լաց էլավ՝ աչքերն ուռան:

Էս ասելով գյուղացիներից մինը մի նամակ հանեց տվավ Գիքորին ու ասավ.

– Հիմի ի՞նչ ես ասում . մենք էլ քեզ տեսնիլ չենք, գնալու ենք . թե մորդ կամ քվորդ համար բան ես դարգելու, տուր տանենք: – Ո՞րտեղից բան դարգեն, դեռ փող չեն ստանում . . . ամա . . .

– Ամա ի՞նչ . . .

– Ուզում եմ՝ ես էլ գամ ձեզ հետ: Համ մեր գեղին, համ մերոնց կարոտել եմ, համ էլ . . .

– Վա՛, վա՛յ, մենք հենց ինացանք մարդ ես դառել, խելոքացել ես . . . Էդ տեսակ բան կասե՞ն: Էստեղ քեզ համար աղավարի ապրում ես– շորերդ թագա, ոտն ու ձեռդ իստակ . . . Մենք ասում ենք մեր երեխանցն էլ տեղ անես՝ բերենք, դու էդ ի՞նչ ես ասում: Էն որ ասել են՝ «Խոզի գլուխը դրին խալիչին, գլորվեց ետ ցեխն ընկավ», հալալ քեզ համար են ասել:

Էսպես հանդիմանեցին գյուղացիները, խրատեցին, մնաս բարով ասին ու գնացին:

Նրանց գնալուց ետը Գիքորն իր անկյունը քաշվեց ու բաց արավ հոր նամակը:

«Իմ սիրելի որդի Գիքոր ջան:

Ի քաղաքն Թիֆլիս:

Մենք ողջ և առողջ ենք, միայն քու առողջութիւնն ենք ուզում, ամեն: Քեզ շատ կարոտով բարով են անում ասպին, նանը, Չանին, Մոսին, Միկիչը, Գալոն, ամեն: Մեր սիրելի որդի Գիքոր . ահա ինացած լինես, որ տեղներս շատ նեղ ա, և խարջը սաստիկ ուզում են, և փող չենք ճարում, և նանն ու Չանին տկլոր են, և տեղներս շատ նեղ ա: Գիքոր ջան, մի քանի մանեթ փող դարգի և մի գիր դարգի

քու որպիսութենիցր: Եվ իմացած ըլես, որ Ծաղիկը սատկեց, և նանն ու Չանին տկլոր են»:

Նամակը կարդաց ու տեղը կանգնած միտք էր անում Գիքորը, դարդ էր անում իրանց տան համար: Սիրտը էրում էին նամակի տողերը:

– Նանն ու Չանին տկլոր են . . . Տեղներս նեղ ա . . .

– Կանչի, է՛, տո, ի՞նչ ես վերացել, ուշքդ հետները գնա՞ց . . . – ձեն տվին ներսից:

– Է՛ստի համեցե՛ք, է՛ստի համեցե՛ք,– կանչում էր Գիքորը խանութի դռանը կանգնած:

12

Ձմեռը եկավ: Սառն աղմուկով ձյունախառն բուրբ թռչում է քաղաքի վրրով: Փողոցներում սուրում, սուլում, հոսան է անում: Վզգալով մտնում է անկյունները, աղքատի ու տկլորի է ման գալի, պանդուխտ ու անտեր երեխա է որոնում:

Ահա գտավ Գիքորին:

Մի բարակ բլուզ հագին, խանութի դռանը կանգնած ձեն էր տալի նա .

– Էստի համեցե՛ք, է՛ստի համեցե՛ք . . .

– Հրե՛սսս . . . – չարախինդ սուլելով ցուրտը, աներևույթ թրի նման, զարկեց անցավ ոսկորները: Գիքորը դողաց:

Առանց էն էլ նա շատ էր մաշված, Էդքանն էլ հերիք էր նրան: Ու անկողին ընկավ:

13

Հիվանդ պառկած էր Գիքորը բազազ Արտեմի խոհանոցում:

Պառավ դեղին օրը մի քանի անգամ ներս էր մտնում՝ իրեն-իրեն խոսելով:

– Ի՞նչ կուզես, որդի՛, Գիքո՛ր:

– Չո՛ւր . . .

Դեղին ջուր էր տալի: Հիվանդը դողդոջուն ձեռներով բռնում, ազահ խմում էր ու կրկին ուզում:

– Էս սիրտս հովացնում չի, դե՛ղի . . . Ես մեր աղբրի սառը ջրիցն եմ ուզում, դե՛ղի . . . Ես մեր տունն եմ գնում . . . Ես իմ նանին եմ ուզում . . .

Բազազ Արտենը ցավի մեջ էր ընկել: Նա դես-դեն ընկավ, նրանց կողմերից մարդ գտավ, ապապրեց, որ Համբոն գա, իսկ Գիքորին տարավ քաղաքային հիվանդանոցը:

Էստեղ շատ հիվանդներ կային շարքերով պատկած: Տխուր տնքում էին ու օճորքին նայում անգոր հայացքներով:

Գիքորին էլ պատկեցրին նրանց շարքում:

Էստեղ գտավ նրան հայրը: – Էդ ի՞նչ ես էլել, Գիքոր ջան,– մղկտալով վրա ընկավ Համբոն:

Գիքորը տաքության մեջ շինացավ հոր գալը:

– Գի՛քոր ջան, բա եկել եմ, է՛, Գիքոր ջան . . . Ես քու ապին եմ, է՛ . . .

Հիվանդը ոչինչ չհասկացավ: Նա գառանցում էր ու գառանցանքների մեջ կանչում էր . «Միկի՛չ, Չանի՛, ապի՛, նանի՛ . . .»:

– Էստեղ եմ, Գի՛քոր ջան, նանը դարգել ա, որ քեզ տանեմ մեր տունը . . . գալիս չե՞ս . . . Միկիչն ու Չանին հրեն կտերը կանգնած քեզ ճամփա են պահում: Ի՞նչ ես ասում, դե խոսա, է, Գիքոր ջան . . .

– Է՛ստի համեցե՛ք, Է՛ստի համեցե՛ք,– բացականչեց հիվանդը, զանազան անկապ, կցկտուր խոսքեր ասավ ու ծիծաղում էր տաքության մեջ:

Մի երկու օրից ետը Համբոն գնում էր իրենց գյուղը:

Նա թաղել էր Գիքորին ու գնում էր: Կռան տակին տանում էր շորերը, որ մերը լաց լինի վրեն: Շորերի գրպաններում մի բուռը փայլուն կոճակներ, նախշուն թղթեր, չթի կտորներ ու մի քանի քորոց գտան: Էն էլ, երևի, քրոջ Չաննի համար էր հավաքել ու պահել . . .

Գնում էր Համբոն ու մտածում: Շատ ժամանակ չէր անցել, որ էդ միևնույն ճամփով քաղաք եկավ իր Գիքորի հետ:

Ահա էնտեղ էր, որ ասավ.

– Ապի, ոտներս ցավում են . . .

Եվ ահա էն ծառը, որի տակ նստեցին հանգստանալու . . .

Ահա էնտեղ էր, որ ասավ.

– Ապի, ծարավ եմ . . .

Ահա էն աղբյուրն էլ, որ ջուր խմեցին . . .

Ամենը, ամենը կան, մենակ նա չկա . . .

Մյուս օրը, երբ Համբոն անցնում էր լեռները՝ հեռվո՛ւմ երևաց իրենց գյուղը:

Գյուղից դուրս կանգնած սպասում էին նանը, Չանին, Միկիչը, Մոսին, իսկ փոքրիկ Գալոն մոր գրկից կանչում էր .

– Ալի՛, ալի՛, հե՛, Գիքուլ . . .